

Armee, der endda er stor nok. Det er oplyst i de Bilag, der ere os forelaagne, at vi have en aarlig Tilgang af ungt Mandſkab af lidt over 9,000, og at vi efter den i de senere Aar ſtedfundne Tilgang kunne gjøre Regning paa om ganſke ſaa Aar at faae en Tilgang af 10,000 om Aaret. Solde vi os nu til den Tilgang af 9,000, ſom finder Sted for Diebliffet, ſaa ville vi jo ſe, at det bliver en ikke ſaa lille Nøme, naar vi have 6 Aargange, for ikke at tale om 8, og hvorledes man vil tænke ſig i Krigstid efter den nupærende Hærflov at kunne bruge 16 Mars Mandſkab under Vaaben, det tilſtaaer jeg gaar over min Forſtand. Men de Herrer alvorlig have tænkt ſig, hvilke ſinantiſſelle Krefter der ſkal raades over, naar det Dieblif kommer, da vi ſkulde ſætte 16 Mars Mandſkab paa Krigsfod? Dette har rimeligviſ det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds meget godt ſet, og han er derfor kommen til den Betragtning, at vi maa ſtare Forſtærkningen bort, hvilket jeg finder ſuldkommen rigtig, for ſaa vidt man ikke vil komme ind paa den anden Betragtning, — jeg ſkal indrømme, at dette er der ikke megen Sandsynlighed for, da man efter 5 Mars Erfaring endnu er lige ſtærkt imod den paa begge Sider, baade den ſygelige og den ſunde Side — med ſygelig mener jeg naturligviſ her ſygelig opad efter Krigslyſten. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har igaar tilladt ſig at frembræve to Slags Syge, Afvæbningsſyge og Krigsſyge. Nu vil jeg ſom det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (E. Larsen) tage en Forvaring. Der er viſt Ingen her i Salen, der vil betragte mig ſom ſygelig i Retning af Krigslyſt, men jeg vil ogſaa neblægge en Protest imod, at jeg ſkulde være ſygelig i Retning af Afvæbning. Skjøndt Regmand er jeg ikke ſaa fantaſtiſk at tro, at Danmark kunde indvære en Hær; i den Tid, jeg har havt den Fornøiſſe at tage Del i Lovgivningsværket, har jeg aldrig nogenſinde ladet en ſaadan Tanke komme til Orde, og det ſkal jeg heller ikke gjøre nu. Men hvad jeg ønsker, er, at hvad man her frembringer af en Arme — denne være nu lille eller ſtor — maa ſvare til, hvad man nu kalder dygtige Soldater i Europa, og jeg tillader mig her at have den Mening, ſom kom til Orde gjennem det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anſjær), at det at ſlaa af paa Uddannelsesſteden vil være at lave Soldater paa Papiret, ſom ikke i Virkeligheden ere Soldater, naar de komme paa Krigspladsen. Lad mig ſige det meget alvorlig, at det ſkulde gjøre mig ondt, om mine Søner ſkulde vilde ſig ind i Løbet af 4—5 Maanedes at kunne være ſaaledes uddannede, at de kunne ſtilles op Mand mod Mand overfor Europas øvrige Soldater og være viſe paa at have deres Stilling, thi jeg er ſikker paa, at det ikke vilde holde Stik. Jeg ſkulde være meget tilbøielig til at gaa den Vej, at kræve en langt længere Uddannelsesſtid end den, vi nu have, thi jeg kan aldrig blive fortro-

lig med anden Tanke, end at det er Maalet for Krigsbeſtyrelſen at uddanne de forſkjellige Vaabenarter ſaaledes, at de ere ſikre paa at kunne ſtaa deres Bøve overfor andre Hære, og jeg kunde være ſaa meget mere tilbøielig dertil, ſom man har ſet, at en Stormagt fordrer indtil 5 Mars Uddannelse; ja, jeg vil dog ikke paaftaa, at det juſt er 5 Mars Uddannelse, det er maaſte 5 Mars ſtabdig Ligger til Tjeneste, og jeg vil rette det derhen, men der fordrer dog alſaa i ethvert Fald i en vis Forſtand 5 Mars Uddannelse. Naar nu alſaa Frankrig efter de Erfaringer, det har gjort i ſidde Krig, har fundet det nødvendigt at have de Militære liggende ſtabdig til Tjeneste i 5 Aar, ſaa kan jeg med min bedste Villie ikke begribe, hvorledes man i Danmark kan tro paa, at vi ſkulde være ſaa meget aandelig og ſyſſit forud for andre Magter, at vi paa ſaa Maanedes ſkulde kunne lave Soldater, der ere lige ſaa dygtige ſom de Soldater, diſſe Magter ere flere Aar om at lave; thi det er dog vel Meningen, at vore Soldater ſkulle i Vaabensdygtighed kunne ſtaa ved Siden af hvilkeſomhelſt andre. — Det er en Selvfølge mine Herrer, at jeg, da jeg nu engang har denne Betragtning af Sagen, har maattet ſe mig om efter Veie, ſom man kunde gaa, for at naae det af mig andiſte Maalet. Jeg veed nu, at Ordet „Stillingsoveſen“ klinger ilde her i Salen, og jeg ſkal da een Gang for alle ſige de Herrer, at jeg ikke ſkal freimomme med Naget, der hedder „Stilling“, lige ſaa lidt ſom jeg i 1867 hævdede, at man ſkulde benytte dette Middel; men jeg har rigtignok tænkt mig, at man kunde bruge et Bytningsøveſen. Jeg har tænkt mig ſom den i mine Tanker fornuftigſte Vej, at man forſt beſtenkte, hvor mange Penge man vilde aſſe til Forſvarsøveſenet, — det være nu 5 eller 6 Millioner eller hvilkeſomhelſt anden Sum, — for man indlob ſig paa Behandlingen af alle diſſe Love angaaende vort Forſvar. Dette er ganſke viſt i komplet Modfatning til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (E. Larsen), ſom ſiger: Nei! lader os forſt vedtage Lovene, ſaa komme Pengene af ſig ſelv. Dette er maaſte rigtig, og ſaar maaſte ogſaa til, men jeg vil dog ikke være med til at gaae denne Vej. Jeg troer at turde ſige uden Ubeſedenhed, at jeg ikke er ſaa daarlig en Finantmand i egne Sager; men med hvilkeſomhelſt Plan, ſom jeg vil gjennemføre, gaaer jeg forſt i Rette med min Portemonnaie for at ſe, om den ogſaa kan bære Planen igjennem, og det Samme vilde jeg ønske, at vi her gjorde i vor Statshusholdning, ſaa at vi altid forſt gif i Rette med vore Finantfer; vi vilde da ikke bagefter blive ſaa overraſkede, ſom vi nu mangen Gang blive det, naar vi ſkulle til at betale for, hvad vi have paataget os at gjøre. Som ſagt, jeg har underſøgt og tænkt over, hvad man i Fremtiden kunde gjøre, naar man ſlog ind paa den Vej, forſt at be-